

[Egon Jensen.]

udgangen af hverken dette eller næste år, og derfor må jeg også anbefale at stemme imod de 2 ændringsforslag fra liberalt centrum.

Henry Christensen: Hvad vi her står over for, er ganske åbenbart et resultat af den stedfundne politiske udvikling. Der er tale om at fjerne et betydeligt incitament til fremme af den private opsparing, som her særlig har haft betydning for lønmodtagernes opsparing, hvad også fremgår af oplysningerne, og som er blevet skabt i et samarbejde imellem socialdemokratiet og en række af de liberale partier. Det benytter socialdemokratiet nu, efter at de har fået flertallet sammen med socialistisk folkeparti og vil jeg gerne føje til, beklageligvis også i samarbejde med det radikale venstre, lejligheden til helt og totalt at fjerne.

Jeg er naturligvis enig i, at der her så lidt som på så mange andre områder kan føres matematisk nøjagtige beviser; men min vurdering, som dog finder bekræftelse i mange udtalelser også i den seneste tid af dem, der står i det praktiske arbejde med at administrere de forskellige kapitalbindingsordninger, er, at denne ordning har haft og har en stigende betydning for væksten i mange menneskers private opsparing. Derfor tror jeg, at det, man er i færd med, er at svække et væsentligt incitament i den private kapitaldannelse, og det sker desværre som led i den politiske indstilling, som er så skadelig for den udvikling, Danmark havde overordentlig stort behov for. Jeg er derfor skuffet over, at det under udvalgsbehandlingen ikke kunne lykkes sammen med regeringen at tilvejebringe et grundlag, der kunne have bevaret et væsentligt incitament hertil.

Det lykkedes os under megen protest fra socialdemokratiets ærede ordfører blandt andet at få fremskaffet en udtalelse fra nationalbankdirektøren, og jeg vil fra denne udtalelse, der også er gengivet i betænkningen, gerne citere:

„Kapitalbindingsordningen for obligationer må antages at have medført en vis lettelse på obligationsmarkedet. Selv om det ikke er muligt at fremlægge nogen dokumentation herfor i form af statistisk materiale, må man regne med, at ord-

ningen har bevirket, at obligationsefterspørgslen har været større, end den ellers ville have været, og at ordningen derfor har haft en vis stimulerende virkning på kursudviklingen.“

Når man nu sletter denne ordning med et pennestrøg, får man selvfølgelig den modsatte virkning; så træffer folketinget en beslutning, der gør renten højere, der gør huslejen højere og i øvrigt svækker den kapitaldannelse, som havde al mulig støtte behov.

Desværre har dette ikke gjort indtryk på flertallet, og jeg beklager naturligvis i særlig grad, at det radikale venstre skiftede holdning imellem første og anden behandling. Ved første behandling sagde hr. Arthur Jacobsen på det radikale venstres vegne, at han gerne ville være med til at omforme disse regler. Det, der i dag sker, er, at reglerne afskaffes. Jeg lagde godt mærke til, at hr. Egon Jensen sagde, at så kan man til næste år drøfte, om vi skal have andre regler, og hvordan de i så fald skal være. Jeg har også lagt mærke til, at der i betænkningen står, at der i forbindelse med ændring af renteforsikringsloven til efteråret vil ske en almindelig gennemgang af de pågældende fradragsbestemmelser; man må håbe, at det så kan føre til en eller anden antagelig ordning. Jeg må dog sige, at når jeg f. eks. tænker på tidligere finansministerielle, meget stærkere udformede løfter, da det drejede sig om f. eks. stempelafgifterne, er det vor erfaring, at hvis man her mener at kunne nøjes med et så løst formuleret løfte, så har man i realiteten solgt kapitalbindingsreglerne, uden at man har skaffet sikkerhed for, at der, så længe det nuværende politiske flertal opretholdes, kommer noget andet, der kan støtte opsparingen. Jeg beklager derfor, at det radikale venstre svigtede sit synspunkt ved første behandling. Jeg beklager også, at hr. Arthur Jacobsen svigtede det andet synspunkt, han klart gav udtryk for ved første behandling — jeg citerer fra Folketings-tidende 1966-67, sp. 4024:

„Det må være således, at skatteyderne kan disponere på det økonomiske område med fuld sikkerhed for skattelovens virkninger, og det kan de ikke, når man ændrer loven midt i et regnskabsår. Derfor bør kapitalbindingsordningen have gyldighed for endnu en selvangivelse, og